

Никола ВАПЦАРОВ

Избрани творби

за ученици и кандидат-студенти

СН
СОФТИРЕС

СЪДЪРЖАНИЕ

Писмо	3	Родина	43
Песен за човека.....	7	Земя	46
Борбата е безмилостно жестока.....	13	Майка	48
История	14	Песен на другаря.....	52
Вяра	17	Песен на жената	53
Сън.....	20	Песен	54
Завод.....	22	Хайдушка.....	56
Кино	25	Романтика	57
Пролет	28	Любовна	59
Епоха	29	Елтепска.....	60
Хроника.....	31	Не бойте се, деца	61
Пролет в завода	32	Селска хроника.....	64
Двубой.....	34	Доклад	66
Спомен	39	Ботев.....	75
Огняроинтелигентска...	42	Прощално.....	78

ПИСМО

Ти помниш ли
морето и машините
и трюмовете, пълни
с лепкав мрак?
И онзи див копнеж
по Филипините,
по едрите звезди
над Фамагуста?
Ти помниш ли поне един моряк,
нехвърлил жаден взор далече,
там, дето в гаснещата вечер
дъхът на тропика се чувства?
Ти помниш ли как в нас
полека-лека
изстиваха последните надежди
и вярата
в доброто
и в човека,
в романтиката,
в празните
копнежи?
Ти помниш ли как
някак много бързо
ни хванаха в капана на живота?
Опомнихме се.
Късно.
Бяхме вързани жестоко.
Като някакви животни в клетка
светкаха
очите жадно

и търсеха,
и молеха пощада.

А бяхме млади,
бяхме толкоз млади!...

И после... после
някаква омраза
се впиваше дълбоко във сърцата.
Като гангрена,
не, като проказа
тя раснеше,
разкапваше душата,
тя сплиташе жестоките си мрежи
на пустота
и мрачна безнадеждност,
тя пъплеше в кръвта,
тя виеше с закана,
а беше рано, беше много рано...

А там –
високо във небето,
чудно
трептяха пак на чайките крилата.
Небето пак блестеше
като слюда,
простора пак бе син и необятен,
на хоризонта пак полека-лека
се губеха платната
всяка вечер
и мачтите изчезваха далеко,
но ние бяхме ослепели вече.
За мен това е минало – неважно.
Но ний деляхме сламения одър

и тебе чувствам нужда да разкажа
как вярвам аз и колко днес съм бодър.

Това е новото, което ме възпира
да не пробия

своя

слепоочник.

То злобата в сърцето

трансформира

в една борба,

която

днес

клокочи.

И то ще ни повърне Филипините
и едрите звезди

над Фамагуста,

и радостта

помръкнала в сърцето,

и мъртвата ни обич към машините,

и синята безбрежност на морето,

където вятъра на тропика се чувства.

Сега е нощ.

Машината ритмично

припява

и навява топла вера.

Да знаеш ти живота как обичам!

И колко мразя

празните

химери...

За мен е ясно, както че ще съмне –
с главите си ще счупим ледовете.

И слънцето на хоризонта
 тъмен,
да, нашто
 ярко
 слънце
 ще просветне.
И нека като пеперуда малка
крилата ми
 опърли най-подире.
Не ще проклинам,
 няма да се вайкам,
защото все пак, знам,
 ще се умира.
Но да умреш, когато
 се отърсва
земята
 от отровната си
 плесен,
когато милионите възкръсват,
това е песен,
 да, това е песен!